

Itàlia: 35 hores per no perdre el govern

El govern de Romano Prodi, malgrat l'oposició dels empresaris, ha hagut de donar llum verd a la reducció de la jornada laboral per no perdre el suport dels seus socis, els comunistes del PRC.

Itàlia té aproximadament un 12% de població activa sense feina i el Partit de la Refundació Comunista (PRC), que recull una mica més del 8% dels vots, està convençut que es pot crear ocupació reduint l'horari laboral setmanal. Però hi ha una altra "escola de pensament" que no ho creu així.

El PRC, imprescindible per a la majoria a la Cambra dels Diputats, està tan convençut de la seva idea que la primera quinzena d'octubre d'enguany va renunciar a una crisi de govern quan Romano Prodi es va comprometre a fer un projecte de llei que preveurà un horari setmanal de trenta-cinc hores.

Aquest projecte de llei serà elaborat, el gener propvenint, pel govern, els sindicats i l'associació d'industrials. Segons els acords presos els dies de la pre-crisi de govern, no entrarà en vigor fins el 2001 i únicament per conveni entre empresaris i sindicats. En fi, no serà una llei coactiva.

Si encara no s'ha començat a redactar el projecte, el 12 de novembre, sindicats i industrials ja van definir un acord amb vista a reduir l'horari setmanal de quaranta-vuit hores a quaranta, com preveuen una directiva de la UE i una sèrie de normes del ministre italià de Treball Tiziano Treu. La intenció dels "definidors" era de signar l'acord al cap de vuit dies o deu.

Segons el secretari confederal del sindicat CISL, Natale Forlani, l'acord sobre les quaranta hores setmanals reforça la funció de la negociació sindical. El secretari confederal del sindicat CGIL, Walter Cerfeda, considera que aquest acord facilitarà l'elaboració de la llei sobre les trenta-cinc hores.

"Entre quaranta-vuit i trenta-cinc hores -ha afirmat Cerfeda- hi ha una distància abismal. Entre quaranta i trenta-cinc es redueix molt".

Els empresaris han calculat que, amb la llei de les trenta-cinc hores, el cost anual de la producció augmentarà vint bilions de lires. Sense donar xifres, l'ex-secretari general de la CGIL (de majoria comunista)

Bruno Trentin ha afirmat que és "impensable" una llei que redueixi de manera uniforme l'horari laboral perquè originaria "un augment enorme de les hores extraordinàries i no tindria cap efecte sobre l'ocupació".

Alguns economistes han condemnat sense remissió la idea de les trenta-cinc hores amb aquests arguments:

a) La reducció de l'horari laboral sense disminució de sous augmenta el cost del treball i té per força efectes negatius sobre l'ocupació. Certament, l'estat podria subven-

cionar l'augment del cost del treball, però li ho impedeixen dues circumstàncies: Itàlia té un deute equivalent al 120% del Producte Intern Brut, i com a membre de la Unió Europea només pot subvencionar empreses per a projectes específics i per un temps limitat.

b) Seria possible que empresaris i treballadors acordessin de destinar una part dels guanys derivats d'un hipotètic augment de la productivitat a subvencionar la reducció de l'horari de treball. Però aquesta mena d'acord no es pot imposar per llei.

c) En general, l'augment de la productivitat depèn de la innovació tecnològica i de la flexibilitat dels llocs de treball. La innovació tecnològica tendeix a reduir l'ocupació. Així, doncs, si hom vol crear llocs de treball augmentant la innovació tecnològica, cal introduir més flexibilitat dels llocs de treball, cosa que molts treballadors no desitgen.

d) La reducció de l'horari laboral, la inversió en tecnologia i l'augment de la productivitat només produeixen ocupació quan la conjuntura internacional és en fase d'expansió. Ara bé, un estat sol no pot modificar la conjuntura internacional.

No hi ha dubte que la comissió que elaborarà el projecte de llei sobre les trenta-cinc hores tindrà molt presents les opinions de Trentin i dels economistes. Els "comissaris" potser faran néixer un avortó, una cosa formal sense transcendència, però hauran de recordar que, mentre no es renovi el Parlament, el PRC pot fer caure el govern quan vulgui.

J. Minguell / V. Rey (Roma)

El primer ministre italià, Romano Prodi, en un debat al Parlament. Prodi ha hagut d'acceptar la petició dels seus socis polítics, el Partit de la Refundació Comunista, per tal d'evitar una crisi de govern.